

LES SANTES AL MAR. ELS ELEMENTS D'UN ESDEVENIMENT PARTICIPAT. DE LA CAMPANYA PRO-PLOM A LA GARBINADA¹

El 28 de juliol de 1955 la ciutat viu un esdeveniment molt recordat: la col·locació d'una escultura de les Santes Juliana i Semproniana, esculpida per Jaume Arenas, al fons del mar, en una cova submarina propera a la coneguda boia de Mataró. Els organitzadors, membres de la delegació mataronina del CRIS (Centro de Recuperación e Investigaciones submarinas), orquestran una festa devocional molt participada en què particulars, artistes, administració i entitats col·laboren de forma entusiasta i desinteressada. Després d'una campanya ciutadana de recollida de plom per a la fosa del grup escultòric, la jornada assenyalada esdevé un èxit total, una vivència ciutadana irrepetible. Ens proposem deixar escrita la crònica d'aquesta aventura sense oblidar les anècdotes que ens han arribat de testimonis directes dels fets.

LA IDEA D'UN ACTE FUNDACIONAL DE LA DELEGACIÓ DEL CRIS A MATARÓ

La idea sorgeix de Josep Maria Diamant Montañés i de Jaume Arenas Clavell. Els uneix l'amistat i el món del mar. Diamant, nascut l'any 1925, és un home polifacètic. De primer toca el món de les joguines, el gènere de punt i els tints. No triga gaire a obrir una botiga de nàutica al carrer de Sant Joan i després a la carretera general. Es dedica a la pesca submarina, al submarinisme i a la motonàutica. Seguint la tradició familiar, també s'ocupa del manteniment dels gegants i capgrossos de la ciutat. Arenas, nascut l'any 1918, és un aquarel·lista excel·lent que exposa per primer cop el 1945. La seva pintura, centrada en els temes mariners, és atrevida i evoluciona cap a l'abstracció. Diamant és l'ànima i el gestor del projecte de les Santes marines; Arenas és l'autor de l'escultura i la cara visible davant la premsa i la ràdio.²

Hom concep l'entronització de les Santes al mar com a acte que servirà per potenciar la recent creada delegació a Mataró del Centro de Recuperación e Investigaciones submarinas (CRIS). Aquesta entitat, fundada l'abril de 1954 a Barcelona per un grup d'escafandristes del litoral català, duu a terme activitats relacionades amb la immersió aquàtica amb objectius humanitaris, científics i docents. Els seus homes són coneguts pel seu treball voluntari i per les seves gestes en operacions de rescat d'ofegats, recerca d'avions i vaixells enfonsats,

recuperació de materials submergits... Hem de pensar que els cossos de seguretat pública, com bombers, guàrdia civil i policia, no tenen encara seccions dels anomenats «hombres rana».

Josep Maria Diamant s'afilia immediatament al CRIS i és el soci número 26. És un membre molt actiu i atrevit perquè participa amb èxit en diversos rescats dels considerats de risc. Ben aviat és conscient, però, que a Mataró hi ha una vintena llarga de companys que practiquen el submarinisme que no estan associats enlloc, i que hi ha també un bon nombre de pescadors submarins, amants de l'aspecte esportiu, que provisionalment troben cobertura en el club de pescadors de canya. Atès que entre els dos grups de submarinistes hi ha molt bona relació i que la ciutat d'uns anys ençà està essent un referent en activitats subaquàtiques, en Diamant opta per proposar obrir una delegació del CRIS a Mataró que encabeixi ambdós col·lectius, la qual cosa li és acceptada.

El president del CRIS, Climent Vidal, declara a la premsa que Mataró és una de les ciutats que més sent la vida submarina. Fa poc que a la ciutat s'ha organitzat la primera prova oficial de pesca submarina i que el primer guanyador ha estat un mataroní. Al març de 1954, a les nostres aigües, es bat el rècord nacional d'immersió submarina amb escafandre autònom. Alguns submarinistes mataronins participen activament en rescats del CRIS allà on els demanin. El diari local parla de Mataró com a bressol del submarinisme espanyol. Sigui com sigui, l'any 1955 hi ha prou caliu com per obrir una delegació del CRIS. La prova és que l'any 1959 aquest potencial es vertebrarà en la fundació de la Societat de Pesca i Activitats Subaquàtiques de Mataró (SPAS), club que està celebrant actualment el seu cinquantenari.

L'acte d'establir una capella de les Santes al mar esdevé un revulsiu per a la jove generació de submarinistes de la recent creada delegació mataronina del CRIS i, alhora, aquests homes fan servir el CRIS de plataforma per demanar ajudes per poder organitzar-lo. Es tracta d'emular altres entronitzacions que han tingut lloc un any abans (la Moreneta a les aigües dolces del Riuet del Garraf i el Crist dels Abismes a les costes de Marsella). La de les Santes de Mataró serà la primera realitzada a mar obert.

CAMPANYA PRO-PLOM PER A UNA ESCULTURA

Troblem el primer anunci del projecte al diari *Mataró* de 25 de gener de 1955. «Las imágenes de las Santas en las profundidades marinas» és el títol de l'article. Es presenta l'entronització com un acte que, lluny de l'esnobisme, procuri a la gent de mar unes valedores com les Santes enfront dels tràngols i perills que amaga el Mediterrani. El mateix periòdic, en l'edició del 22 de febrer, fa la crida, per primera vegada, a col·laborar amb la campanya de recollida de plom, que serà utilitzat en la fosa de les imatges de santa Juliana i santa Semproniana. Els donatius es poden portar a l'emissora de Ràdio Maresme, a la

seu del diari *Mataró* o al local de la delegació del CRIS. I un afegit ben curiós: «Avisando también se pasarán a recoger los donativos a domicilio». Sabem que en Diamant i l'Arenas passen en cotxe a realitzar aquest servei.

El periòdic del 26 de febrer publica la llista dels onze primers donants, que aporten 47 Kg en total. Sabem que la ràdio local també va informant. És una estratègia de màrqueting que funciona perquè estimula noves aportacions. La darrera llista, la setena, es publica el 12 de maig. S'ha arribat als cent seixanta-set donants. Hi llegim els noms de particulars, indústries, entitats, bars, societats, etc. També es comptabilitzen les aportacions anònimes. El plom prové majoritàriament de canonades usades, però també de petits objectes de tota mena. A les llistes hi ha molts infants que es desprenen dels soldadets de plom més tronats.

Jaume Arenas, expert aquarel·lista, realitza sobre fang la figura de les Santes. És de les poques obres escultòriques que fa. De factura esquemàtica, amb línies estilitzades que marquen llargues superfícies planes o còncaves, la peça ha d'estar preparada per als avatars del fons marí. Arestes pronunciades, absències de raconets o formes detallades. Del fang al guix i del guix als tallers de la foneria Roure del carrer de Gravina. Els tècnics Domingo Ribas i Josep Valloseras són els veritables artífexs que treballen també desinteressadament. Les imatges pesen 84 Kg; la petxina i el sòcol, 325 Kg més.

Al juny, coincidint amb els dies de la Fira, es mostra al Museu Municipal una exposició individual de Jaume Arenas que inclou l'escultura de les Santes que es col·locarà al mar. És la presentació oficial de la capella de plom. El crític d'art PIC ho veu així:

«El grupo de las Santas, fundido en plomo, con su zócalo y su concha, desde luego me parece muy bien realizado. Téngase en cuenta que, colocado dentro del agua, ésta no permite curvas, ni adornos supérfluos, ni aditamentos que en la tierra pueden, incluso, adornar mejor un conjunto escultórico. Nos recuerda, el conjunto, un ambientado bloque clásico, donde se han limado suavidades y se ha preferido, por necesidad, el plano aristado, que contrasta, evidentemente, con el borde de la concha, deliberadamente curvado, logrando un todo homogéneo y desde luego, suponemos que de un efecto magnífico en el lugar donde debe quedar colocado».³

ELS PREPARATIUS

Abans de posar fil a l'agulla, Diamant i els seus col·laboradors més propers s'asseguren el compromís de les autoritats militars, civils i eclesiàstiques, condició imprescindible per dur a terme qualsevol acte d'aquesta mena en plena dictadura franquista. El comandant militar de la marina de la província, el contraalmirall Rafael Fernández de Bobadilla, no hi posa pegues. Ben al contrari, ell personalment hi assistirà i aportarà un vaixell de guerra amb la grua necessària

per baixar el grup escultòric. Cal dir que aquest militar és també president honorari del CRIS i que coneix Diamant per les seves gestes en operacions de rescat.

El 16 de febrer, en una reunió a l'Ajuntament, els homes de la delegació del CRIS arrenquen de les autoritats municipals el compromís d'incloure al programa oficial de les Santes els actes que es volen dur a terme. Més endavant, el 14 de juliol, la Comissió Municipal Permanent aprovarà una subvenció de 5.000 pessetes per sufragar despeses.⁴ Del bisbe de Barcelona, Modrego Casaus, obtenen el permís per realitzar una processó marítima amb l'única condició que les senyores anessin vestides decorosament, és a dir, sense utilitzar roba de bany.

A finals de febrer es constitueix una comissió organitzadora dels actes mariners del dia 28 de juliol. La presideix el delegat del CRIS a Mataró, en Josep Maria Diamant, i en són membres mossèn Fèlix Castellà, Marià Ribas, Jaume Arenas, Jaume Castany, Joaquim Carbonell, Cosme Salomó, Joan Recto, Josep Renu i Antoni Navarro.⁵ Posen fil a l'agulla i l'encerten, perquè aconseguixen implicar moltes persones i entitats.

Els contactes són fructífers. El gremi de Pescadors de Mataró, floricultors del Maresme, avionetes de l'aeròdrom de Sabadell, la Societat Columbòfila, la Junta del Port de Barcelona, la Banda Municipal i l'Orfeó Mataroní prometen la participació que se'ls demana. S'encarreguen uns goigs per a l'ocasió. Amb lletra d'Esteve Albert –en català, això sí–, música de Joan Tutó i dibuix de Jordi Arenas, es regalen als donants de plom i s'interpretaran dalt d'una barca en el moment de la immersió de les Santes. Com ja hem comentat, Jaume Arenas és l'artista que esculpeix les imatges. El doctor Castellà, també membre de la comissió, tindrà cura de preparar un text en llatí que figuri a la peanya del grup escultòric.

S'acosta el dia i tot està a punt. Per si no ha quedat prou clar el requeriment del bisbat, l'exèrcit publica una nota amb to d'avís al diari *Mataró* del 16 de juliol:

«Aviso de la Ayudantía Militar de Marina. Se pone en conocimiento de las personas que deseen asistir a la procesión marinera que se celebrará el día 28 con motivo de la solemne inmersión de las imágenes de las Santas Patronas de esta ciudad, la absoluta prohibición de subir a las embarcaciones procesionales y en las de sus inmediaciones, en traje de baño».

LES SANTES AL MAR. UNA JORNADA INTENSA

A les 7 de la matinada del dia 28 de juliol, amb puntualitat, el patruller RR-10 i la llanxa ràpida V-13 de l'armada maniobren a prop de la famosa boia de Mataró, situada una milla mar endins, al recte del carrer de Sant Antoni. La presència habitual de la boia adverteix i fa saber a pescadors i mariners que en aquell punt el fons submarí acull una zona rocosa que en algun punt es troba a només 4 metres de profunditat, quan la fondària mitjana en aquell indret és de

13 metres. Abans que hi hagués la boia, el lloc era conegut amb el nom de les roques del Nin Armat. Josep Maria Diamant s'hi acostava amb una barca i va acompanyat d'un pescador de tota la vida, en Jaume Roy. Pugen al patruller per ajudar el vaixell a fondejar just al punt on saben que hi ha una mena de cova natural en la rada. L'expert en això és en Roy, que fa servir el sistema visual i artesanal de les senyes. Quan ell avisa, el capità del RR-10 fa tirar l'àncora.

Jordi Lopesino, que escriu un capítol de caire històric al llibre *El mar de Mataró, SPAS 1959-2009*,⁶ explica de forma excel·lent i amb tot detall les anècdotes que es viuen dalt la patrullera en aquesta hora del matí. Un exemple: quan Jaume Roy puja a la patrullera, veu com tota la tripulació, vestida de gala, es situa ràpidament en formació, i el capità el saluda amb la mà a la visera tractant-lo de «vostra excel·lència» i posant-se a les seves ordres. El pescador queda bocabadat i, després d'uns minuts, es mostra agraït de la broma que li han preparat el capità i en Diamant, un petit homenatge a la seva sapiència.

També a primera hora del matí arriben, cedides per l'autoritat del Port de Barcelona, dues gavarres que serviran a la nit com a plataforma per fer els focs artificials i deixar-hi una torxa encesa tota la nit. Són dues peces de 10 x 4 metres que, un cop unides, queden ancorades molt a prop del lloc on es col·locaran les Santes. Mentrestant, al vestíbul de l'escola Pia de Santa Anna està exposat el grup escultòric de plom, envoltat de flors.

Al matí, entre pescadors i aficionats al submarinisme, hi ha prou gent per posar l'escultura dalt d'una barca que farà d'altar. Com que escultura i peanya gairebé pesen una tona, es duu a terme l'operació amb una grua artesanal. Es reforça la coberta de la barca amb quatre pals dels que fan servir els palers. La peanya, de forma troncocònica, és feta de ciment i té quatre aletes de ferro que li fan de suport. Centrada, hi té una placa on hi ha gravat un text en llatí, obra del doctor Castellà, que acaba amb la petició que les Santes Juliana i Semproniana obrin els tresors del mar a pescadors i exploradors, i preparin el bon camí als navegants.⁷ La barca altar està decorada amb flors i voltada de la gent que va arribant a la platja.

Abans de les 12 del migdia, el doctor Castellà beneeix les imatges. Presideix l'acte protocol·lari l'alcalde de Mataró Pedro Crespo, que també és president honorífic de la comissió organitzadora. Són padrins de les Santes el contraalmirall i cap del sector naval de Catalunya i Balears, Rafael Fernández de Bobadilla i la seva esposa. Després dels preceptius regals de flors a la padrina i a l'esposa de l'alcalde, la comitiva comença a pujar a les barques que han d'acompanyar la barca altar fins a la boia. Hi ha més gent que places i, per això, es viuen moments d'empentes i tensions. Amb més de setanta embarcacions a mar, es bota la barca de les Santes entre aplaudiments. La processó marinera segueix en paral·lel i arran de costa fins a l'ermita de Sant Simó i va rebent els aplaudiments dels banyistes que estan a la platja. De seguida vira cap a la boia, on l'espera la patrullera de la grua. El vent de garbí comença a donar senyals de vida.

La barca altar arriba al punt escollit per a la immersió i es situa sota la grua de l'embarcació militar RR-10. Els cops de mar i el vaivé dels vaixells compliquen les maniobres –la garbinada va pujant de to–. Després de diverses provatures s'aconsegueix que la grua aixequi netament el grup escultòric. La barca de pescadors es retira. Les Santes comencen a baixar lentament cap a l'onatge. Un cop submergides, els submarinistes de la delegació del CRIS entren en acció per acompanyar l'escultura, dominant-la per les aletes de ferro i evitant que els corrents la girin. Baixen uns 8 metres i la col·loquen damunt d'unes bigues rodones que estan sobre la sorra del fons, amb l'objectiu de fer-la córrer cap a l'interior d'una gruta triada dies abans entre el rocam. L'operació no surt bé perquè el pes del grup escultòric ensorra la ferralla. Les Santes queden fora de la cova desitjada però, almenys, queden encarades cap a la ciutat.

Mentre això passa al fons del mar, a la superfície l'Orfeó Mataroní interpreta, des d'una barca, els goigs de les Santes marineres. Una estrena que es queda curta, perquè quan s'acaba la peça han de passar uns minuts interminables abans no surten els escafandristes. La immersió ha durat uns vint minuts. És el moment precís per anunciar l'entronització. Des de dues barcases, la Societat Columbòfila deixa anar centenars de coloms, al mateix moment que des de la patrullera militar s'etziben contra el cel un conjunt de canonades com a salutacions d'honor. De seguida sona l'himne espanyol des de la barca on hi ha la Banda Municipal. Aquest és un moment excepcional de l'anecdota mataroní de tots els temps. Les aus inicien un vol erràtic a causa del mareig acumulat i en plena arrencada reben, arran de plomes, l'estrèpit dels canons. Algunes cauen a l'aigua, la majoria fugen com si estiguessin esperitades. Els músics estan tan tocats pel mal de mar com els coloms –alguns amb el cap fora borda–. Les notes sonen més que desafinades.

Avui moltes persones recorden o han sentit explicar les vivències dalt les barques aquell migdia del 28 de juliol de 1955, especialment les centrades en el mareig dels cantaires de l'Orfeó i dels músics de la banda, la majoria dels quals no estaven avesats al balanceig marí. En el dietari de Jordi Arenas, quatre frases concises ho diuen tot:

«A la platja, benedicció de les Santes i immersió prop de la boia (...) Vaig amb la barca “Adolfo”, amb l'Orfeó i la Banda Municipal. Cantem goigs i jo toco el bombo de la Banda. Riem molt. Se'n maregen molts. Dificultat immersió, que s'aconsegueix a les 13,35 h, amb la grua del patruller RR-10».⁸

Quan les salves i l'himne finalitzen, ja amb els coloms a la llunyania, entren en l'escena aèria unes avionetes que provenen de l'aeròdrom de Sabadell i que omplen el mar amb pluja de clavells, ofrena floral dels floricultors de la ciutat. El retorn de les barques es fa de pressa. Els palers i els pescadors que esperen a la sorra treuen les barques de l'aigua amb diligència. Se senten frases d'estimació a la terra ferma.

La festa marinera no s'acaba aquí. A les 10 de la nit s'enlaira un castell de focs aquàtic des de les gavarres que han arribat a la matinada, cedides per la Junta del Port de Barcelona. Estan fondejades a la zona de la boia i, des de mitja tarda, tot i la crispació del vent i l'onatge, els operaris de la pirotècnia hi han treballat. L'originalitat d'uns focs que arrenquen d'una milla mar endins desperta expectació i aixeca aplaudiments. Un cop acabats, queda, tota la nit, una torxa encesa col·locada en una bassa lligada a les gavarres. És el símbol lluminós que identifica les Santes al mar.

Quan s'acaben els focs és el moment d'anar cap a les plataformes a recollir el senyor Estalella i els seus dos ajudants, els pirotècnics. A Josep Maria Diamant li toca fer el darrer paper de l'auca. Confia que algun pescador l'acompanyarà, però a l'hora de la veritat constata que ha quedat ben sol. Tothom marxa de pressa, perquè l'oferta lúdica és àmplia: la representació teatral de *Medea* a l'aire lliure, dos balls populars amb les orquestres Monterrey i Carbó, i sardanes per partida doble a la Rambla. Diamant va a picar algunes portes, però qui no està al ball està dormint la mona. Es resigna a passar la nit a la platja amb el patiment de saber que els dos homes la passaran al ras i amb la mar picada.

A la matinada, ateses les súpliques d'en Diamant, el primer mariner que trepitja la platja es veu empès a anar cap a la boia a recollir els pirotècnics. Els troben arraulits en un estat lamentable. El mareig, el fred, la humitat i la son els han deixat exhausts. No tenen esma ni per queixar-se. La barca els deixa ben bé al davant de l'estació de ferrocarril per estalviar-los la caminada. Diamant els acompanya fins a l'andana. Podem imaginar el record de Mataró i les seves Santes que s'emporta el senyor Estalella. Amb tot, la crònica de la premsa local no recull l'incident i ho deixa així:

«Por la noche, gracias al cariño que siente por las cosas de Mataró, el pirotécnico Sr. Estalella, con muchos riesgos y trabajos, por la marejada reinante en el mar, disparó el castillo de fuegos artificiales acuáticos».⁹

La jornada del 28 de juliol de 1955 va ser excepcional i única. L'empenta dels pioners del submarinisme a la ciutat va fer possible un acte multitudinari al més pur estil festiu del règim, amb la participació de les autoritats civils, marítimes i eclesiàstiques i, alhora, un acte popular amb la implicació de bon nombre de persones –recordem la campanya del plom– i entitats de l'àmbit de la cultura, el comerç, l'esport, etc. Solemnitat i devoció marinera no exemptes d'anècdotes i situacions còmiques provocades per una típica garbinada d'estiu. Maniobres difícils, mal temps, manca de protecció marítima... són arguments que fa servir la premsa local per expressar l'anhel d'un port per a Mataró. Mentrestant, les Santes continuen a les roques del Nin Armat, encarades cap a la ciutat que les venera.

Nicolau Guanyabens i Calvet

NOTES

- 1.- La informació general de l'estudi està extreta de la conversa, mantinguda un dia de la tardor de 2008, amb Josep Maria Diamant Montañés, contrastada amb els articles de la premsa local i general.
- 2.- Jaume Arenas és entrevistat dues vegades al diari local *Mataró*, a l'edició de 28 de maig i la de 20 d'agost de 1955.
- 3.- *Mataró*, núm. 756, 8 de juny de 1955, 3.
- 4.- *Mataró*, núm. 773, 26 de juliol de 1955, 15.
- 5.- *Mataró*, núm. 720, 22 de febrer de 1955, 1.
- 6.- JORDI LOPESINO, «Els orígens de la pesca submarina i les activitats subaquàtiques a Mataró», *El mar de Mataró, SPAS 1959-2009*. Edició SPAS (Mataró 2008), 9-92.
- 7.- El text en llatí que figura a la peanya de l'escultura es pot llegir a la portada del diari local *Mataró*, de 26 de juliol de 1955.
- 8.- FRANCESC MASRIERA I BALLESCÀ, *Jordi Arenas, la sublimació de l'art*. Patronat Municipal de Cultura de Mataró i Publicacions de l'Abadia de Montserrat (Mataró 2006), 142.
- 9.- *Mataró*, núm. 775, 2 d'agost de 1955, 1.

Benedicció del grup escultòric a la platja.

AMM, Secció de protocol núm. 815. Autor: Santi Carreras Sajaloli.

Expectació a la platja quan la barca altar es dirigeix cap a la zona de la boia.

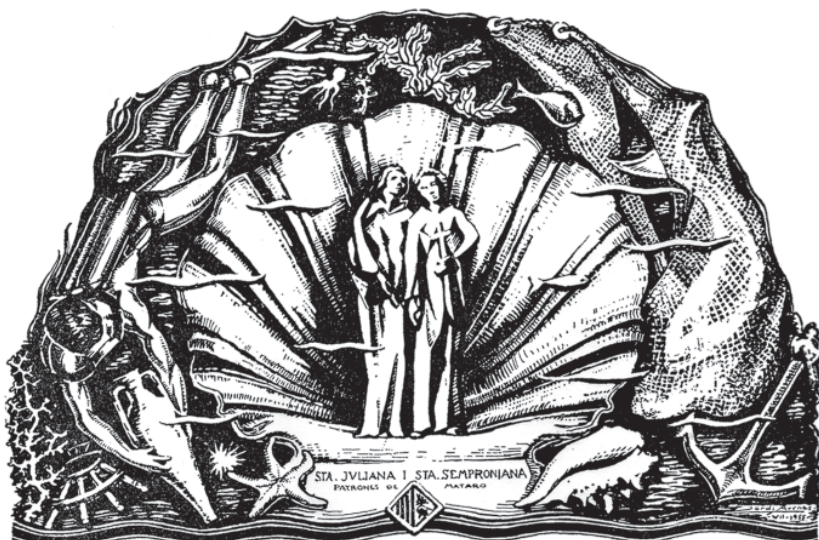
AMM. Secció de protocol núm. 816. Autor: Josep Caballé.

La barca altar davant la patrullera RR-10, en el moment de rebre la corda per hissar el grup escultòric.
 AMM, Secció de protocol núm. 809. Autor: Santi Carreras Sajaloli.

Moment en què els ajudants dels submarinistes indiquen que la corda pot tornar amunt.
 AMM, Secció de protocol núm. 814. Autor: Santi Carreras Sajaloli.

GOIGS a llaor de les VV. i MM. SANTES JULIANA I SEMPRONIANA Patrones de Mataró, en l'advocació de la cova submarina

Entrada

Puix que fins sota l'onatge
la vostra imatge hem posat:
-Beneu-nos mar y platja
Patrones de la Ciutat.

El vent de Deu fendí l'ona
d'aquest nostre mar tan blau,
quan, fent rumb a Tarragona,
passà l'apòsto! San Pau.
L'empenyia un sant oratge
la fe en el Crucificat: Puix...

També per la mar venia
desde els sorrells africans
el qui evangelitzaria
aquets àmbits laietans.
Ens duia el sagrat missatge,
el gloriós Sant Cugat: Puix...

Dret a proa de la barca,
a les mans la Santa Creu,
predicava a la comarca

portant tothom al ver Deu,
vilatge reravilatge,
poblat darrera poblat: Puix...

A lluro dues germanes,
abjurant del vell error,
varen fer-se cristianes,
lliurant a Deu el seu cor
i convertint llur estatge
en un clos de pietat: Puix...

L'odi pagà es desferrava
i la persecusió
amb Cugat es rebejava
fent-ne un màrtir del Senyor:
Elles són les qui amb coratge
sepultura li han donat: Puix...

Juliana i Semproniana
són dutes als Tribunals
i, quan el jutge els hi mana
que encensin un ídol fals,
s'hi neguen, fent homenatge
al Deu de la veritat: Puix...

Irritat el jutge dicta
la seva condena a mort
i cadascuna convida
de fe en Crist, reb amb valor
el màrtir mes salvatge
que el Tribunal ha ímpusat: Puix...

Ara el seu exemple exalta
la gent de terra i de mar,
com la columna mes alta
de nostra fe secular,
Sota del seu Patronatge
Mataró sempre ha avençat: Puix...

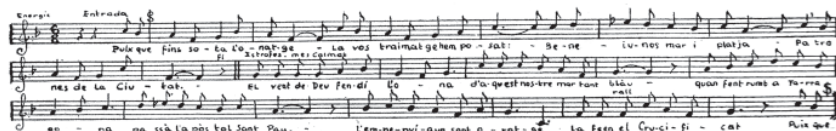
El jove que al mar s'aboca
pel treball i per l'esport,
sota de l'angus us col·loca
i aquí us venera amb fervor.
Sigueu-nos llum i guiatge
en bonança i tempestat: Puix...

Puix que fins sota l'onatge
la vostra imatge havem posat:
-Beneu-nos mar i platge
Patrones de la Ciutat.

V/. Pregueu per nosaltres Santa Juliana i Semproniana,

R/. Per tal de fer-nos dignes de merèixer la glòria del Cel.

ORACIO: Supliquem, Déu omnipotent, que la intercessió de les vostres Santes Verges i Màrtirs Juliana i Semproniana ens sia motiu de gaudi;
i que imitant els exemples llurs, contra tota cosa adversa siguem continguts i poguem assolir la vida eterna. Pel mateix Crist Senyor Nostre.
Així sí,

Lletra d' Esteve Albert,

Dibuix de Jordi Arenas

Música de Joan Turó

Goigs a llaor de les Santes en l'advocació de la cova submarina, 1955.

Edició facsímil de 1984, editada per Museu Comarcal del Maresme.